

James Patterson
a Emily Raymondová

Prvá láskca

COLD
BOO

Prvá láska

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

James Patterson, Emily Raymondová

Prvá láska – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Prvá láská

James Patterson
a Emily Raymondová

COO
BOO

Pre Jane...

V jeseni roku 2010 som odovzdal koncept knihy Prvá láska svojmu vydavateľovi, ale ten príbeh sa v skutočnosti začal pred mnohými rokmi. Zalúbil som sa do ženy menom Jane Blanchardová. V jedno ráno sme sa šli poprechádzať po New Yorku. Jane z ničoho nič pochytil silný záchvat. Nasledujúce dva roky bojovala s rakovinou a zomrela mladá. Príliš mladá. Janie, chýba mi tvoj úsmev. Dúfam, že vďaka tejto knihe prežije. Tento lúboštný príbeh mi pripomína časy, ktoré sme spolu strávili (hoci si nepamätám, že by sme ukradli nejaké autá).

J. P.

—
prológ
—

jeden

Fajn, týmto priznaním sa zrejme nepostavím do najpriaznivejšieho svetla, no hneď na začiatku musím podotknúť, že inak som bola nesmierna poctivka a dobráčka, a len čo som sa v ten deň uliala z posledných dvoch hodín (z fyziky a angličtiny pre pokročilých), pochytila ma príšerná, ba až smiešna nervozita. Odrazu som mala pocit, že celý ten šíalený plán nebude stáť za to.

Keď sa na to spätne dívam, nemôžem uveriť, že som bola *kúsok od toho*, aby som sa vzdala najkrajšieho, najzábavnejšieho a najbolestivejšieho zážitku, ktorý mi zmenil život.

Bola som riadna trúba.

Sedela som v Ernieho lekárni a pohostinstve a v bruchu mi poletovalo asi päťsto motýľov. Špičkami starých kovbojských číziem značky Frye som neustále kopala do pultu, až kým mi Ernie – ten chlapík má asi milión rokov a je hrozný hundroš – nenakázal, nech s tým prestanem. To už je čo povedať, lebo dosť zle počuje, po jedinom koncerte Nickelbacku by bol hluchý ako peň, a tak som nohy odtiahla a klepala som nimi ďalej, ale už iba vo vzduchu.

Tešilo ma, že sa ma nespýtal, prečo vysedávam v jeho starodávnom obchode a pijem obrovskú kávu (ktorú som potrebovala asi tak ako diery v hlave) namiesto toho, aby som bola v klamathfallskej strednej škole o dva bloky ďalej a počúvala, ako pán Fox tára o priestorovo-časovom kontinuu. Ozaj som netušila, čo by som na to odpovedala.

Nuž, Ernie – teda vlastne pán Holman – čakám na chalan, s ktorým by som nikdy nemohla randiť, a chystám sa ho požiadať o čosi, čo nám buď zachráni životy, alebo nás to úplne zničí.

Ernie sa veľmi nestará o tínedžerské problémy a zrejme práve preto k nemu do obchodu nechodíeva nik, koho poznám – no môže to byť aj tým, že všetky cukríky tam pokrýva vrstva prachu a tyčinky Snickers sú také tvrdé, že ich človek môže použiť ako kladivo.

Mne to však neprekáža. Ani spomínanému chlapcovi. Je to naše obľúbené miesto.

V oný deň som si od neho našla odkaz. Nejakým spôsobom sa mu podarilo dostať do mojej skrinky, hoci nechodí do našej školy a máme tam strážnikov pomaly ako z námornej pechoty, ktorých cieľom je uchrániť nás pred bohviečim (možno pred tým, aby sme z čirej nudy malomestského života robili výtržnosti).

Axi,

VRAJ MÁŠ NEJAKÉ PREVRATNÉ NOVINKY? SOM ŠOKOVANÝ – AKO SI MÔŽEŠ MYSLEŤ, ŽE MA NIEČÍM DOKÁŽEŠ PREKVAPIŤ? ČI SKÔR PREKVAPENÝ Z TVOJHO PRESVEDČENIA, ŽE MA MÔŽEŠ ŠOKOVAŤ? SKRÁTKA, NIEČO Z TOHO. SI PREDSA POVESTNÁ BIFĽOŠKA. NO AJ TAK SA UŽ NEVIEM DOČKAŤ, KEDY SI TO VYPOČUJEM. STRETNEME SA O 13.15 U ERNIEHO. ÁNO, TO ZNAMENÁ, ŽE SA ULEJEŠ Z HODINY. VÝHOVORKY NEPRIJÍMAM.

TVOJ OBLÚBENÝ „DAREBÁK“

To aby ste si vedeli predstaviť Robinsona. Raz som ho zo žartu nazvala darebákom a odvtedy mi to dookola pripomína. Má takmer sedemnásť. Je to môj najlepší priateľ. Môj spolupáchatel.

Vtom som začula, ako sa otvorili dvere, a hneď som vedela, že je to on – Ernie mu sa totiž rozjasnila tvár, akoby práve dostal darček. Robinson vždy každého očaril: keď vošiel do miestnosti, zdalo sa, že všetky svetlá sú zrazu žiarivejšie.

Prikročil ku mne a potľapkal ma po pleci. „Axi, ty trdlo,“ zvolal (samozrejme, láskyplne). „Nikdy nepi Ernieho kávu bez šišky.“ Vzápätí sa ku mne naklonil a šepol: „Tá vec ti do žalúdka vyžerie obrovskú dieru.“ Potom si obkročmo sadol na stoličku vedľa mňa. Jeho nohy vyzerali vo vyblednutých leviskách dlhé a vychudnuté. Mal na sebe flanelovú košeľu, hoci bol už koniec mája a vonku bolo takmer dvadsaťštyri stupňov.

„Ahoj, Ernie,“ zakričal, „počul si, že Timbers vykopli trénera? A mohli by sme dostať vyprázaný venček?“

Ernie k nám podišiel a pritom krútil šedivou hlavou. „Futbal!“ zafrflal. „Oregon v prvom rade potrebuje profi bejzbalový tím. To je ozajstný šport.“ Na starý otlčený tanier položil šišku a poznamenal: „Na účet podniku.“

Robinson sa ku mne s úškrnom otočil a palcom ukázal na Ernieho. „Zbožňujem toho chlapíka.“

Videla som, že to je vzájomné.

„Tak,“ ozval sa Robinson a všetku pozornosť už sústredil iba na mňa, „aký šialený nápad ti to skrsol v hlave? Chceš si ísť konečne vybaviť dočasný vodičák? Rozhodla si sa, že vypiješ celé pivo? Alebo si už nemieniš robiť úlohy tak svedomito?“

Vždy sa do mňa naväza za to, že som taká poctivka. Myslí si – a môj otec s ním súhlasí –, že je taký svojvoľný preto, lebo nechal strednú. Pripadala mu totiž „nedostatočne presvedčivá“ a „hemžilo sa to tam samými kreténmi“ (slovo *kretén* som ho, pravdaže, naučila ja). Podľa mňa na tom bude niečo pravdy.

„Zrejme prepadnem zo všetkého okrem angličtiny,“ vyhlásila som. Nezveličovala som. Môj priemer onedlho prudko klesne, pretože sa blížili záverečné písomky, a pri troche šťastia tam už v tom čase nebudem. Keby som to vedela týždeň predtým, celú noc by som nezažmúrila oka. No podarilo sa mi to hodiť za hlavu, lebo keby mi tento plán vyšiel, môj život sa zmení.

„Ako ťa poznám, všetko z toho je vysoko nepravdepodobné,“ podotkol Robinson. „Čo ak si teda, nedajbože, mierne rozrušená a dostaneš z niečoho B plus? Začala si písať veľký americký román... *och!*“

Plesla som ho po ramene. „Prosím ťa. Popri škole a staraní sa o svojho drahého otca som na písanie vôbec nemala čas.“ Otec pred niekoľkými rokmi spadol na dno a odvtedy sa odtiaľ snaží prepíť naspäť. Nemusím hovoriť, že tá stratégia mu veľmi nevychádza. „Môžeme sa sústrediť na tú vec, pre ktorú som ťa sem zavolała?“ opýtala som sa.

„A tou je...?“

„Chystám sa utiecť,“ odvetila som.

Robinson otvoril ústa. Mimochodom, so všetkou úctou, na rozdiel od iných nikdy nenosil strojček a mal dokonalý chrup.

„A aby si vedel, ideš so mnou,“ dodala som.

dva

„Počul si to, Ernie?“ zakričal Robinson. Aj by som mu povedala, že vyzerá riadne vyjavene, ibaže potom by sa tým slovom pri každej príležitosti oháňal.

Ernie, samozrejme, nepočul nič, dokonca ani jeho otázku. A tak Robinson odsunul šišku a zísal na mňa, ani čo by ma videl prvý raz v živote. Nestávalo sa často, že by som ho niečím prekvapila, preto som si to užívala.

„Čítal si niekedy tú knihu *Na ceste*, ktorú som ti dala?“ spýtala som sa.

Zdalo sa, že je v rozpakoch. „Začal som...“

Zagúľala som očami. Večne dávam Robinsonovi knihy a on mi ustavične nosí nejakú hudbu, ale keďže je dosť nesústredený a mne zdochol iPod, väčšinou upadnú do zabudnutia. „Nuž, Sal – ktorým je v skutočnosti samotný autor Jack Kerouac – putuje s kamarátmi po celej krajine, pričom stretnú kopy bláznivých ľudí, tancujú v lacných baroch, lezú po horách a stávkujú na dostihy. A presne to budeme *robiť* aj my. Odídeme z tejto stoky a vyberieme sa na parádny výlet. Z Oregonu až do New Yorku – a cestou sa, pravdaže, zastavíme v ďalších mestách.“

Robinson na mňa mlčky žmurkal a v jeho pohľade akoby sa ukrývala otázka: *Čo si vlastne zač?*

Vystrela som sa. „Najprv si zájdeme pozrieť sekvoje, lebo sú to mystické stromy. Potom nabehneme do San Francisca a Los Angeles. Následne sa pustíme na východ k veľkým piesočným dunám v Colorade. Nevynecháme však ani Detroit – mesto

áut, Robinson, pretože to je niečo pre teba. Keďže máš tak rád rýchlu jazdu, zvezieme sa na horskej dráhe Millenium Force v zábavnom parku Cedar Point. Dosahuje rýchlosť až stodeväťdesiattri kilometrov za hodinu! Ďalšou zastávkou bude Coney Island. Pôjdeme sa mrknúť na chrám z Denduru v Metropolitnom múzeu umenia. Budeme robiť, čo len chceme!“

Vedela som, že to znie strelene, a tak som rozťahla pokrčenú mapu, aby som mu ukázala, ako si to celé predstavujem. „Tu je naša trasa,“ vysvetlila som. „Tá fialová čiara predstavuje nás.“

„Nás,“ zopakoval. Očividne mu chvíľu trvalo, kým môj návrh pochopil.

„Nás. Musíš ísť so mnou,“ prehovárala som ho. „Bez teba to nezvládnem.“

Bola to pravda. Potrebovala som ho väčšmi, než som pred ním – ba dokonca i sama pred sebou – mohla priznať.

Robinson sa odrazu rozosmial a chechtal sa tak dlho a prenikavo, až som sa bála, že sa mi tým usiluje povedať: *Ani náhodou, ty jedna šibnutá ženská. Hoci vyzeráš ako Axi, očividne si nejaká vyšinutá maniačka.*

„Ak zostaneš tu, kto mi bude pripomínať, aby som si ku káve dala šišku?“ naliehala som, lebo som nebola pripravená na jeho skeptickú či sarkastickú reakciu. „Vieš predsa, že nemám orientačný zmysel. Čo keď sa stratím v L. A., nájdu ma scientológovia a uverím v galaktického vládcu Xenu aj mimozemšťanov? Čo ak sa v Las Vegas opijem a vydám sa za nejakého neznámeho? Kto ma štuchne do rebier, hneď ako začnem citovať Shakespeara? Kto ma pred tým všetkým ochráni? Nemôžeš pustiť šestnásťročnú dievča na cestu cez celú krajinu samo. To by bolo morálne nezodpovedné...“

Robinson zdvihol ruku, no ešte stále sa chichotal. „Môžem byť darebák, ale nie som *morálne nezodpovedný*.“

Ten chlapec konečne prehovoril! „Znamená to, že ideš?“ opýtala som sa so zatajeným dychom.

Zahľadel sa do stropu. Vedome ma týral. Natiahol sa po tanier a zamyslene si odhryzol z venčeka. „Nuž,“ hlesol.

„Nuž, čo?“ Znova som začala okopávať pult. A to poriadne.

Prehrabol si tmavé vlasy, ktoré mal vždy trochu strapaté – dokonca aj keď sa dal ostrihať. Potom sa otočil a uprel na mňa šibalský pohľad. „Nuž,“ ozval sa pokojne, „to si píš, že idem.“

—
prvá
část
—

1

Keď som sa zobudila a spod postele som vytiahla plecniak, bolo pol piatej ráno. Niekoľko posledných nocí som strávila tým, že som si doň horúčkovo balila veci, nato som ich odtiaľ vyhádzala a vzápätí som sa do toho pustila odznova. Chcela som sa uistiť, že mám všetko, čo potrebujem, a nič viac: zopár šiat na prezlečenie, kastílske mydlo doktora Bronnera (na obale píšu, že ho môžete využiť „ako šampón, sprchový gél, do kúpeľa, na holenie, masáž či čistenie zubov“) a švajčiarsky armádny nôž, ktorý som ocovi čmajzla zo zásuvky v stole. Ďalej fotoaparát a, samozrejme, denník – ten som so sebou nosila všade.

Och, a ešte vyše tisícpäťsto dolárov v hotovosti, pretože za uplynulých päť rokov som bola najlepšia opatrovatelka našej susedky a patrične som si za to dala zaplatiť.

V kútiku duše som možno vždy vedela, že raz zodvihnem kotvy. Prečo inak by som tie peniaze nerozhádzala na iPad a plesovú róbu od Very Wang ako všetky ostatné dievčatá v triede? Celé roky mi na stene visela mapa Spojených štátov, ustavične som na ňu zízala a vybavovala som si, aké asi je Colorado, Utah, Michigan alebo Tennessee.

Nemôžem uveriť, že mi trvalo tak dlho, kým som natzbierala odvahu odísť. Koniec koncov, bola som pri tom, keď to spravila mama. Šesť mesiacov po smrti mojej malej sestričky Carole Ann si utrela sčervenené oči a vyparila sa. Vrátila sa na východ, kde vyrástla, a pokiaľ viem, ani raz sa neobzrela.

Nutkanie utiecť je možno dané geneticky. Mama to urobila, aby unikla žiaľu. Otec sa o to snaží prostredníctvom alkoholu. A teraz som sa na to chystala aj ja... a hoci to bolo zvláštne, pripadalo mi to *správne*. Konečne. Takmer sa mi podarilo odpustiť mame za to, že zdúchla.

Vkĺzla som do cestovných šiat a do tenisiek – rozlúčila som sa so svojimi obľúbenými čižmami – na plece som si vyhodila vak a pevne som si utiahla popruhy. Toto mesto, tento byt a život mi budú chýbať asi tak, ako sa bývalému väzňovi cnie za jeho celou, čiže ani trochu.

Otec spal na našom hnusnom gauči v obývačke. Kedysi na ňom boli pekné ružové kvietky, ale teraz vyzerali akési hnedo-oranžové, akoby ešte aj vyšívané rastliny v tom byte zahynuli v dôsledku zanedbanosti. Prešla som okolo neho a prešmykla som sa von.

Otec v spánku trochu zafučal, ale okrem toho sa ani len nepohol. Za posledných niekoľko rokov si zvykol na to, že mu odchádzajú blízki ľudia. Prekážalo by, keby ho opustil ďalší člen Moorovcov?

Na chodbe som sa však zastavila. Predstavila som si, ako vstane a odviečie sa do kuchyne, aby si spravil kávu. Uvidí, že som tam pekne upratala a bude mi za to vďačný. Ba možno sa rozhodne, že sa z práce vráti skôr a uvarí večeru, ktorú zjeme ako rodina (teda to, čo z nej zostalo). A potom na mňa počká pri stole presne tak, ako som ho čakávala toľké noci, až kým jedlo nevychladne.

Napokon mu dôjde, že som preč.

V hrudi sa mi rozľahla tupá bolesť. Otočila som sa a vošla som naspäť.

Otec ležal na chrbte, ústa mal pootvorené a ešte stále bol obutý. Natiahla som k nemu ruku a jemne som sa dotkla jeho pleca.